

Al Alvarez

Őszi vers

Más a fény. Változnak a színek. A fény
Átszűrődik a lombokon, a gyér felhőkön, a híg levegőn,
Híg vér és távolság, mindegyre messzeség.

Ez jelentené az öregkort? Felhígulás és széles tér,
Minden elcsordogálóban. A súlyos fák
Levetik, levetik gazdag terhüket:
Rozsdaszín és arany a zöldben, meg lángsziporkák.

Mindkét kézzel pazarlón, könnyelműen:
A végső kiköltekezők. Akár az emberi haj,
A füzek a tóra hajlanak, rázkódnak, ingadoznak.

Keleten magas felhők nyomulnak, éles a szél.
Hűvös idő jön, kedvesem. A fák most
Szedik szét nyári dolgaikat, ezt suttogják: „Ugyan
Kit érdekel, kit érdekel, kit érdekel?”
Felelőtlenül megkönnyebbülnek, már másan jár az eszük.

Fölöttünk egy vándorsólyom, meggörbül, feszül, mint egy penge.
Suhan a szélben és várakozik.
Csodaszép tér az övé, a más-más
Lombú fák és a sötétedő mezők
Eltörpülnek alatta, följebb fagyos szürkeség mozog.
Birodalma üres és komor. Mi marad nekünk?
Megmarad belső terünk növekvő sötétje,
Mint egy félelemtől dülledt szempár, egy önmagát földelő szív.

Gömöri György fordítása